तस्य दैवात्प्रसङ्गो ऽभूद्रतिमात्रं स्म देवने ।
द्यूते स निर्जितश्चैव वनमेक उपेयिवान् ॥ ३२ ॥
तमेकवसनं वीरमुन्मत्तमिव विह्वलं ।
आश्वासयन्ती भर्तारमहमप्यगमं वनं ॥ ३३ ॥
स कदाचिद्वने वीरः कस्मिंश्चित्कारणान्तरे ।
क्षुत्परीतस्तु विमनास्तदप्येकं व्यसर्जयत् ॥ ३४ ॥
तमेकवसना नग्नमुन्मत्तवदचेतनं ।
अनुव्रजन्ती बहुला न स्वपामि निशास्तदा ॥ ३५ ॥
ततो बहुतिथे काले सुप्तामुत्सृज्य मां क्वचित् ।
वाससो ऽर्धं परिच्छिद्य त्यक्तवान्मामनागसं ॥ ३६ ॥
तं मार्गमाणा भर्तारं दह्यमाना दिवानिशं ।
न विन्दाम्यमरप्रख्यं प्रियं प्राणेश्वरं प्रभुं ॥ ३७ ॥
तामश्रुपरिपूर्णाक्षीं विलपन्तीं तथा बहु ।
राजमाताब्रवीदार्त्तां भैमीमार्त्ततरा स्वयं ॥ ३८ ॥
वसस्व मयि कल्याणि प्रीतिर्मे परमा त्वयि ।
मृगयिष्यन्ति ते भद्रे भर्तारं पुरुषा मम ॥ ३९ ॥
अपि वा स्वयमागच्छेत्परिधावन्नितस्ततः ।
इहैव वसती भद्रे भर्तारमुपलप्स्यसे ॥ ४० ॥
राजमातुर्वचः श्रुत्वा दमयन्ती वचो ऽब्रवीत् ।
समयेनोत्सहे वस्तुं त्वयि वीरप्रजायिनि ॥ ४१ ॥
उच्छिष्टं नैव भुञ्जीयां न कुर्यां पादधावनं ।
न चाहं पुरुषानन्यान्प्रभाषेयं कथंचन ॥ ४२ ॥
प्रार्थयेद्यदि मां कश्चिद्दण्ड्यस्ते स पुमान्भवेत् ।
भर्तुरन्वेषणार्थं तु पश्येयं ब्राह्मणानहं ॥ ४३ ॥